

Arrest

nr. 145 273 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2014.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zo dient te worden opgemerkt dat verzoekster argumenten aanvoert waarmee zij tracht aan te tonen dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen en dat haar derhalve niet op rechtsgeldige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Verder mag er geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 2.c. van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de artikelen 6.5. en 9.1.a. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 19 november 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekster richt op 25 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 16 april 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat haar belang bij haar grief inzake het op het ogenblik van de totstandkoming*

van de bestreden beslissing nog hangende beroep in volle rechtsmacht inzake haar asielaanvraag, erin bestaat de Raad te doen vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten op impliciete doch zekere wijze werd ingetrokken, daar zij op het ogenblik van de afgifte ervan een verblijfsrecht genoot in het kader van haar asielprocedure. Zij verwijst naar 3 arresten van de Raad van State (nr. 225.524 van 19 november 2014, nr. 226.682 van 11 maart 2014 en nr. 227.957 van 1 juli 2014) en meent dat de overheid niet enerzijds in de bestreden beslissing kan stellen dat zij het Belgisch grondgebied moet verlaten en anderzijds in de bijlage 35 die haar werd verstrekt in het kader van de asielprocedure dat zij gerechtigd is in België te verblijven. Waar de voorzitter erop wijst dat de tekst van de bijlage 35 werd gewijzigd en dat hierin werd opgenomen dat de houder ervan niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, repliceert de verzoekende partij dat de wijziging van artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geen afbreuk kan doen aan de door haar uiteengezette argumentatie. Verder stelt zij nog dat het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten later kan worden aangegrepen om haar een inreisverbod op te leggen, hoewel het in casu bestreden bevel niet eens kon worden uitgevoerd, zodat ook om deze reden de nietigverklaring zich opdringt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

3.5. Verzoekster hekelt de beschikking, waar deze stelt dat het instellen van een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de asielaanvraag niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en dat verzoekster hoe dan ook geen belang heeft bij haar grief, gelet op het tussengekomen arrest van de Raad van 12 september 2014 met nummer 129 288 waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Zij meent evenwel nog steeds een belang bij haar middelonderdeel te hebben en verwijst hiervoor naar drie Franstalige arresten van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker minstens impliciet is ingetrokken wanneer een vreemdeling in het kader van zijn beroepsprocedure voor de Raad in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35. Dit betoog kan omwille van volgende redenen evenwel niet worden aangenomen. Vooreerst dient de Raad op te merken dat uit een nazicht van het arrest van de Raad van State van 11 maart 2014 met nummer 226.682 blijkt dat dit arrest als dusdanig geen betrekking heeft op – en aldus ook geen uitspraak doet over – het door verzoekster weergegeven juridisch probleem. Verder wijst de Raad erop dat de arresten van 19 november 2014 en 11 maart 2014, waarnaar verzoekster verwijst en waarin wel werd gewezen op de onverenigbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten en een bijlage 35, beide betrekking hebben op bevelen die dateren van voor de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, waarbij het artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd. Vóór deze wetswijziging diende verweerder onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling wiens asielaanvraag door de commissaris-generaal werd geweigerd, waarbij vervolgens na een verwerping door de Raad van het ingestelde beroep andermaal een nieuw bevel diende te worden gegeven. Eveneens dateren deze bevelen van voor de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het artikel 111 van dit koninklijk besluit werd gewijzigd. Alvorens de wijziging van het koninklijk besluit vermeldde de zogenaamde bijlage 35 uitdrukkelijk dat de houder “*gemachtigd is in het Rijk te verblijven in afwachting dat zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beschikt*”.

Het is op grond van voormelde elementen – met name dat verweerder na een tussengekomen arrest van de Raad onverwijld een “nieuw” bevel dient te geven en dat de bijlage 35 uitdrukkelijk melding maakt van een, zij het precair en tijdelijk, verblijfsstatuut – dat de Raad van State een bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar acht met een bijlage 35. Precies deze elementen werden door middel van bovenvermelde wetswijzigingen evenwel gewijzigd. Zo volgt uit het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet dat verweerder na een weigering van de asielaanvraag door de commissaris-generaal onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, waarbij ditzelfde bevel dient te worden verlengd nadat de Raad het ingestelde beroep in volle rechtsmacht verwerpt. Verder staat in de bijlage 35 op heden vermeld: “*De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*” Aldus ligt thans een andere juridische realiteit voor dan deze op grond waarvan voormelde arresten van de Raad van State werden geveld. Verzoekster meent dat de weergegeven wetswijzigingen geen invloed hebben op haar betoog, doch zij verduidelijkt niet op grond waarvan zij deze mening is toegedaan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, indien een bevel om het

grondgebied te verlaten afgeleverd na een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd middels het instellen van een beroep in volle rechtsmacht, dit ertoe zou leiden dat het gewijzigde artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet dode letter blijft. Immers heeft de wetgever er op heden uitdrukkelijk voor geopteerd niet langer te voorzien in het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten nadat een beroep in volle rechtsmacht wordt afgewezen, doch integendeel voor het behoud en de verlenging van het aanvankelijk afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten (*“Eén bevel om het grondgebied te verlaten wordt onverwijld afgegeven, eenmaal de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen negatief heeft beslist over de asielaanvraag. Na het negatief arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen dat de asielprocedure afsluit zal het reeds eerder, na de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten verlengd worden door de minister of zijn gemachtigde.”* Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 2556/001, p. 19). Wanneer aldus elk bevel om het grondgebied te verlaten door tussenkomst van een beroepsprocedure voor de Raad zou dienen te worden geacht te zijn ingetrokken, kan de door de wetgever voorziene procedure – bij gebreke aan het voortbestaan van het oorspronkelijk afgeleverde bevel – geen toepassing vinden en zouden alsnog, in weerswil van hetgeen werd beoogd, alsnog twee bevelen dienen te worden afgeleverd. Gelet op bovenstaande kan verzoekster op grond van de door haar vermelde arresten van de Raad van State aldus geen belang ontleenen aan voormeld middelonderdeel.

Bovendien dient de Raad te wijzen op beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State van een latere datum dan de door verzoekster aangehaalde rechtspraak, waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat *“het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de [Vreemdelingenwet] niet [verhindert] dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd. Geen enkele wetsbepaling verzet zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”* (RvS 10 maart 2015, nrs. 11.126 (c) en 11.125 (c)). Het in de beschikking geponeerde oordeel dat het indienen van een beroep in volle rechtsmacht tegen een weigeringsbeslissing inzake een asielaanvraag geen afbreuk doet aan de mogelijkheid – en zelfs verplichting – van verweerder om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vindt aldus wel degelijk steun in de recente rechtspraak van de Raad van State.

Wat ten slotte verzoeksters vrees betreft dat huidig bevel zal worden aangegrepen als herhaald bevel en grondslag voor een inreisverbod, dient de Raad op te merken dat deze door verzoekster vooropgestelde hypothetische situatie evenwel niet kan plaatsvinden. Indien verzoekster immers meent geen uitvoering te kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van het gegeven dat zij meent alsnog in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, staat het haar vrij een beroep in te dienen bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals verzoekster in casu tevens heeft gedaan. Door het indienen van een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 35 en dient zij gedurende de periode die de Raad nodig heeft om een arrest te vellen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan niet worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zolang de beroepsprocedure bij de Raad loopt, en deze niet-uitvoering kan dan ook geen grondslag zijn voor het later uitvaardigen van een herhaald bevel of het opleggen van een daaraan gekoppeld inreisverbod.

3.6. Verzoekster brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 19 november 2014 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3.7. Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA